

Kapecz Zsuzsa

MEGSEBZETT KERT

A fűben hevert a rozsdás jancsikályha,
 cirádás tetejét messzebb vitte a szél.
 Odébb falikút süppedt bokor alatti sárba,
 százsorszép ölelte rőten megcsorbult peremét.
 Sárgult könyvek áztak egy faláda mélyén,
 félfülű kosárból palack bukott elő.
 Gyerekkorom emlékké vénült ezernyi kincsét
 tépázta elárvult kertben áprilisi eső.
 Budaliget. A régi ház s a régi kert.
 Valaha volt csoda. Valaha volt nyarak
 kései visszfénye – íze, illata, mosolya –
 keveredett esőszaggal, gyenge napsütésben.
 Méltatlan búcsú. A kert teste csupa seb;
 ásóval, ollóval vittük, mit lehetett;
 papírdobozban lapult az összehordott boglya,
 táskába tömtük kövirózsák díszes cserepét.
 Nézd, mekkora kövér kukac, mondta bátyám,
 és lábam előtt egy gödörbe mutatott,
 én szótlánul mosolyogtam a boldog gilisztán,
 a sebhelyes kertből neki még épp elég jutott.
 Tettünk-vettünk, lassan eltelt a délután,
 nézelődtünk, ízlelgettük a pusztulást.
 A kapuban két negyvenéves fenyő s diófa
 – nagypapa ültette – némán figyelt, hogy pakolunk,
 műanyag zsákba, párnacihába dugjuk,
 amit gyerekkorunkból menteni tudunk.
 Hurcolkodtunk. Dőlt bokrok, keréknyomok maradtak
 a dróttal bekötött, csikorgó, nagy kapu mögött.
 Még élt a kert. Még mindig élt. És suttogott:
 „Öregeknek az Éden voltam. És nektek?
 Tudom, lesz majd itt új, nagy ház. Engem betemetnek,
 beton kerül rám, megfulladok. Majd elfeledtek.”
 Indultunk hát. Remete, Hidegkút, Solymár
 – régen a szántóföldek között vitt az út –
 hajdanában mezítláb csavarogtunk a réten,
 most némán ültünk a kocsiban, míg bealkonyult.
 A fészkes fenébe, hogy nincs semmi pénzünk!,
 mondta hirtelen bátyám, aztán hallgatott.
 Hazáig egyikünk se szólt. Mögöttünk volt végül
 örökségünk: tűnt ifjúság, túl olcsón eladott.